

Vzestup.

Vy, kteří usilujete o poznání, nezaplétejte se do sítě, ale staňte se vidoucími!

Podle věčného zákona zatěžuje vás nezměnitelná nutnost odpykání a nemůžete ji nikdy setřásti na jiné. Jaké břímě jste si uložili svými myšlenkami, slovy a skutky, to nemůže z vás sejmouti nikdo jiný, než opět vy sami! Uvažte, že jinak by byla Božská spravedlnost jen prázdným zvukem a s ní také všechno ostatní by se rozpadlo v trosky.

Proto osvobodte se! Neváhejte ani hodinu a stanovte této nutnosti odpykání cíl a konec! Poctivé chtění k dobrému, k lepšímu, jemuž se dostává větší síly hluboce procítěnou modlitbou, **přináší spásu!**

Bez poctivého, pevného chtění k dobrému nemůže nikdy nastati odpykání. Stále bude si nízké ve vás dodávati samo sobě vždy novou potravu k dalšímu svému trvání, což opět bude vyžadovati nové odpykání a bude tak pokračovati bez přestání. Toto stále se obnovující odpykávání objeví se vám jako **jediná** nepravost nebo utrpení. Je to celý řetěz bez konce, který se stále znovu navazuje ještě dříve, než předcházející články se mohly uvolniti. Tu není pak nikdy vykoupení, protože je tu stálý požadavek odpykávání. Je to jako řetěz, který vás drží přikovaného k zemi. Při tom je veliké nebezpečí, že to půjde ještě hlouběji. Vy všichni, kteří jste dosud na tomto světě, vzchopte se proto konečně k dobrému chtění. Dříve, než podle vašich pojmů budete na onom světě! Při stálém a trvalém dobrém chtění **musí**

nastati konec všemu odpykávání, protože ten, kdo chce dobro a působí k němu, neposkytuje již nové potraviny pro novou nutnost odpykání. A tím nastává osvobození, vykoupení, které jedinečně dovoluje vzestup ke Světlu. **Dbejte této výstrahy! Není pro vás jiné cesty! Pro nikoho!**

Tím však nabývá každý jistoty, že nemůže býti nikdy pozdě. Jistě je tomu tak tehdy, když se jedná o jednotlivý čin, protože ten je nutno odpykati a odčiniti. Ale v tom okamžiku, kdy se zasadíte vážně o snahu k dobrému, stavíte mezník na konci svého odpykávání. Buďte jisti, že tento konec pak jednou nadejít **musí!** A tím začne váš vzestup! Pak můžete radostně přikročit k odčinění všeho minulého. Co vás pak ještě potká, děje se k vaší spáse a přibližuje vás hodině vašeho vykoupení a osvobození.

Chápete nyní cenu mé rady, abyste s veškerou silou započali s dobrým chtěním a čistým myšlením? Abyste od něho nikdy neupouštěli, ale ulpěli na něm s veškerou touhou a veškerou energií? Ono vás povznesení! Změní vás i vaše okolí! Uvažte, že každá pozemská dráha jest jen krátkou školou a že odloučením těla nenastává pro vás konec. Budete trvale žiti nebo trvale umíratí! Trvale požívati blaha nebo trvale trpěti! Kdo má za to, že pozemským pohřbem je pro něho vše vyrovnáno a odbyto, ten nechť se obrátí a jde svou cestou. Tím chce oklamat jen sebe sama. S hrůzou bude pak státi před Pravdou a bude **muset** nastoupit svou cestu utrpení! Jeho pravé já, zbavené ochrany těla, jehož hutnost je obklopovala jako zeď, bude pak přitahováno stejnorodým, které je obklopí a pevně sevře.

Vzmužení se k opravdovému chtění dobra, které by ho mohlo osvobodit a povznést, bude pro něho mnohem těžším, ba po dlouhou dobu vůbec nemožným, protože podléhá jen vlivu

svého okolí. Toto okolí však nemá v sobě žádné podobné světlé myšlenky, která by ho mohla probudit a podepřít. Je mu dvojnásob trpěti tím, co sám si vytvořil.

Proto je v záhrobí pro něho pak vzestup mnohem těžší než v těle na zemi, kde putuje dobro vedle zla. To umožňuje jen ochrana pozemského těla, protože pozemský život je školou, ve které se každému „já“ poskytuje možnost vývoje podle jeho svobodné vůle. Proto se konečně vzchopte! Ovoce každé vaší myšlenky dopadá na vás zpět, zde i tam. Vy je musíte požívat! Této skutečnosti nemůže uniknouti žádný člověk. Co je vám platno skrývat před ní hlavu do písku jako pštros? Dívejte se přece skutečným směle do tváře! Tím si vše jen ulehčíte. Zde můžete jít rychleji kupředu! Začněte! Ale s plným vědomím, že staré musí býti vyrovnáno. Nečekejte jako mnozí pošetilci, že štěstí hned na to spadne vám okny i dveřmi do klína. Snad musí mnohý z vás uvolnit ještě ohromný řetěz. Ale kdo proto váhá, škodí jen sám sobě. To mu nemůže býti nijak uspořeno a z něho sňato. Váháním si vše jen ztěžuje a snad na dlouhou dobu znemožňuje. Mělo by mu to býti vzpruhou, aby neváhal ani hodinu. Vždyť prvním krokem začíná teprve žít! Blaze tomu, kdo se vzmuží. Článek za článkem bude to pak z něho spadávat. Může se řídit vpřed obrovskými skoky, přemáhat s jásotem a díky poslední překážky. Osvobozuje se!

Kameny, které před něho jeho dosavadní nesprávné působení nastavělo jako zeď, která musela překážet jeho postupu, nejsou snad nyní odstraněny pryč. Naopak jsou před něho pečlivě pokládány, aby je poznal a přemáhal, protože musí vytvořit vyrovnání všech chyb. Ale s úžasem a obdivem vidí záhy lásku, která vládne kolem něho, jakmile jen ukáže dobrou vůli. Cesta je

mu usnadňována s něžnou šetrností tak, jako ji dítěti při prvních krůčcích usnadňuje matka. Jsou-li věci v jeho dosavadním životě, jež ho potají lekaly a kterým by byl dal raději usnout, ... ocitne se neočekávaně těsně před nimi! Musí se rozhodnout a jednat. Je k tomu nápadně tlačěn a přikován. Odvází-li se pak prvního kroku v důvěře ve vítězství dobrého chtění, rozváže se osudný uzel, on jím projde a je ho zproštěn.

Ale sotva je usmířena jedna vina, přichází k němu v jakékoliv formě jiná, jako by se rovněž dožadovala usmíření. Tak pukají po řadě obruče, jež ho tísnily a tlačily. Je mu tak lehký! A tento pocit lehkosti, jak mnohý z vás jistě již jednou zažil, není žádný klam, nýbrž účinek skutečnosti. Duch zbavený tlaku stává se lehkým a vznese se do výše podle zákona duchovní tíže. Vznese se do oné oblasti, do níž podle své lehkosti patří. Tak musí to jíti stále vzhůru, vstříc vytouženému Světlu! Zlé chtění stlačuje ducha dolů a činí ho těžkým. Dobro však nese ho vzhůru.

Veliký Mistr Ježíš ukázal vám již k tomu prostou cestu, vedoucí neomylně k cíli. Je hluboká pravda v prostých slovech: **„Miluj bližního jako sebe sama!“**

Tím dal klíč ke svobodě a ke vzestupu. Jak to? Protože neochvějně platí: Co konáte pro bližního, konáte ve skutečnosti pro sebe! Pro vás samotné! Neboť podle věčných zákonů neomylně vše se k vám vrací, dobré i zlé, zde nebo tam. To přijde! Proto je vám tím ukázána nejprostší cesta, jak máte chápati krok k dobrému chtění. Svému bližnímu máte dávatí svým způsobem, povahou, **bytostí!** Ne snad nutně penězi a statky. Pak by byli nemajetní vyloučeni z možnosti dávání. A v této bytosti, „v dávání sebe“, ve styku s bližním, v ohledu a úctě, jež mu dobrovolně nabízíte, spočívá „milování“ o němž mluvil Ježíš. Je v něm i

pomoc, kterou tak bližnímu poskytujete, protože on nabývá tím schopnosti ke změně sebe sama a k dostoupení své výše. Tak může i zesílit.

Ale zpětná záření takového jednání ve svém zvratném působení nesou vás rychle vzhůru. Jejich přispěním dostává se vám stále nové síly. Šumným letem lze vám zpěti ke Světlu ...

Ubozí blázni, kteří se ještě mohou ptát: „Co tím získám, odložím-li tak mnohou zvyklost a změním se? Je to snad obchod, který se má uzavřít? A kdyby získal jen jako člověk o sobě, jako takový v povznesení své bytosti, stálo by to již za to. Ale je to nekonečně více! Opakuji: Počátkem dobrého chtění staví každý zároveň mezník na konec své nutnosti odpykávání, kterému uniknout nemůže nikdy. V tomto ohledu nemůže nikdo zakročit za něho. Svým úmyslem staví tedy nutnosti odpykávání dohledný konec. To je hodnota, kterou nemohou vyvážit všechny poklady světa. Tím se odpoutává od obrovských řetězů, které sám si trvale ukovával. A proto vzhůru z oslabujícího spánku! Nechtě nadejde konečně probuzení!

Pryč s opojením, které přivádí k domněnce, že vykoupení Spasitelem stalo se průvodním listem, na který smíte bezstarostně po celý život holdovat svému „já“, jen když na konec stanete se věřícími, obrátíte se a loučíte se se zemí ve víře ve Spasitele a jeho dílo! Jste blázni, když očekáváte od Božství takové bídné, kusé a neúplné dílo! To by znamenalo pěstovati zlo! Myslete na to a osvobodte se!